

ознайомитись не тільки з об'єктами хімічної науки, а й із процесами якісної зміни речовин. Це дозволяє пізнавати багатоманітність природи хімічних сполук, накопичувати факти для порівнянь, узагальнень, висновків з метою усвідомлення можливості реально управляти складними хімічними перетвореннями [3; 4; 5].

Отже, щоб забезпечити тенденцію розвитку хімії у сучасному світі потрібно розвиватися, як того вимагає суспільство. Задіювати комп'ютерні технології для отримання багажу знань. Формувати компетентності здобувачів освіти, науковий світогляд; креативність, прагнення до розвитку; комп'ютерна грамотність; професійна компетентність; гуманітарна лінгвістична компетентність; особистісні якості, здібності до професії вчителя природничих дисциплін; творчий стиль діяльності; висока моральна культура; здоровий спосіб життя.

Список використаних джерел

1. Тенденції і проблеми розвитку сучасної хімічної освіти Збірник наукових праць І Всеукр. Наук.-прак. Конф. (Івано-Франківськ, 23–24 травня 2019 р.).
2. Official Website of Dr. Michio Kaku RSS Feed. – Режим доступу: <https://mkaku.org/home/http://www.dsnews.ua/society/mitio-kaku-uchebauzhe-ne-budet-bazirovatsya-na-zapominanii-28082014231600>
3. Тукало М.Д. Навчальний хімічний експеримент і особливості його організації в гуманітарних класах профільної школи. *Інформаційні технології і засоби навчання*. 2012, № 3(29).
4. Батіна Є. В. Загальна методика навчання хімії. Ярославль: ЯГПУ, 2011. 106 с.
5. Верховський, В. М. Техніка та методика хімічного експерименту в школі: Посібник для викладачів і студентів педвузів Т 1: Прилади, матеріали, прийоми роботи і опис дослідів. М.: Учпедгиз, 1959. 544 с.
6. Інтернет ресурс: https://naurok.com.ua/himichniy-eksperiment-yogo-zavdan-nya-ta-rol-dlya-rozvitku-logichnogo-mislennya-203050.html#_Toc511509066

Катерина Стефанчук

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

Жоден з видів народної творчості не відзначається таким багатством нашарувань, як казка. На ній позначився вплив різних історичних епох, починаючи від первісного суспільства і до наших днів. Усе це свідчить про важливе місце казок у культурно-побутовій практиці людства уже на

ранніх шаблях його історичного розвитку і про тісний зв'язок з життям народу. Історія казки є історія її співвідношення з дійсністю.

Виконуючи роль одного з провідних і визначальних жанрів усної народної творчості, істотно впливаючи на процес формування різних видів і жанрів фольклору, його загальну поетику, характер жанрової системи, казка водночас відіграла велику роль у писемній традиції людства. Ще в античному світі, в Стародавній Греції та Римі, казка як пізнавальне і художнє джерело використовувалась істориками-поетами.

За своєю природою казка є досить характерним жанром фольклору: вона щільно примикає до інших різновидів народної оповідальної творчості, насамперед до легенди, переказу, оповіді, які, як відомо, особливо тісно пов'язані з конкретною історією, реальним життям і побутом їх творців.

Художні образи казок, психологія характерів, ситуації, художні деталі казкового епосу в своїй основі завжди глибоко самотні й історично конкретні, бо вони ж у специфічно художній формі відбивають життя, погляди, смаки та сподівання певного народу у певний час його історії.

Проте казка має і чимало відмінного від суміжних з нею жанрів оповідального фольклору. Це притаманна їй своєрідна внутрішня настанова на вимисел. Якщо в легенді або в переказі основним є підкреслення «достовірності» чи «ймовірності» того, про що йдеться у творі, то казка завжди розповідає «вигадку», яка цікава не сама по собі, а передусім своїм більш або менш прозорим натяком на якесь конкретне життєве явище, захоплює своєю алегоричністю, і це завжди усвідомлюється як самим творцем казки, так і її виконавцями та слухачами.

Настанова на вимисел у казці перебуває в органічному зв'язку з іншою не менш характерною ознакою – розважливістю, коли казку розповідають не для розваги, а, з метою дидактичною, повчальною, вона перетворюється в чисту легенду, повчання і при цьому набуває чисто навіть нових особливостей побудови.

У сиву давнину форми усної поезії були ще слабо диференційовані, до того ж і сама народна творчість тоді досить щільно перепліталася з різноманітними побутовими та ідеологічними чинниками.

Казка у далекі часи, певною мірою пов'язана з міфами, з різними соціальними ритуальними відправами, обрядами та всілякими забобонами, відзначалася своїми жанровими особливостями, функціональними рисами і загалом була не такою, як вона відома нам нині.

Я. А. Коменський головним вважав виховання почуття патріотизму, чесності, любові до праці, і саме це почуття має керувати розумом. Повноцінну, мудру людину, неможливо собі уявити без таких якостей, як чесність, доброта, правдивість, ввічливість, порядність. Що стосується ввічливості, то батьки можуть навчити дітей настільки, наскільки самі в

зможі бути ввічливими; це потребує спеціальної вказівки. Милою буде дитина, котра, як у ставленні до своїх батьків, так і в ставленні до інших поводить себе шанобливо, чемно і привітно; у деяких це начебто вроджене, інші ж повинні в цьому вправлятися, і цим ніколи не слід нехтувати.

Ж.-Ж. Руссо категорично заперечував будь-яке насильство у вихованні, вказував на те, що в людині потрібно виховувати почуття доброти, справедливості, поваги і ні в якому разі не допускати в серце вихованця злобу, ненависть, заздрість. Завдання педагогіки полягає у вихованні людини, яка б мала своїм суспільними обов'язком фізичну працю, чесність, активність, гуманізм.

Основи роботи з казкою заклав саме В. Сухомлинський. За словами педагога, «людина, для якої книжка уже в дитинстві стала такою необхідною, як скрипка для музиканта, як пензель для художника, ніколи не почуватиметься обділеною, збіднілою, спустошеною» [63, с. 89]. А специфічною особливістю казки він вважав те, що саме вона допомагає дитині зробити перший крок від яскравого, живого, конкретного до абстрактного. Казка, за його переконаннями, сприяє розвитку естетичних почуттів, творчості, образного мислення.

Список використаних джерел

1. Минаева В. М. Экологическое воспитание в начальных. Минск : Нар. асвета, 1987. 169 с.
2. Моисеев Н. Н. Экология и образование. Москва, 1996. 194 с.
3. Новолодская И. Г. Методика развития экологической культуры младших школьников. *Начальная школа*. 2002. № 3. С. 19.

Ірина Стратієвська

МІФ ПРО БРАТЕРСТВО ТА НЕІСНУЮЧУ УКРАЇНУ

«Українська мова вигадана», «українці і росіяни – один народ», «українці і росіяни братні народи», «незалежна Українська держава не відбулася» – це стандартний набір російських міфів про Україну, якими російська пропаганда насичувала не тільки російський і український інфопростір, а інфорпростір всього сучасного цивілізованого світу, адже навіть папа римський сьогодні активно підживлює міф про братерство українців і росіян.

Чому братерство – це міф? Найперше, що слід зазначити, це час появи тезису, в якому українці і росіяни фігурують як «родичі» – час процвітання комуністичного тоталітаризму. Саме в цей період з'являється версія, що троє народів – українці, росіяни і білоруси брати, які походять з однієї колиски – Київської Русі. Григорій Півторак у своїй праці